

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **J. H.**, zastoupeného JUDr. Igorem Novotným, advokátem AK Tišnov, Janáčkova 102, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, dříve **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného **Ministerstva práce a sociálních věcí ČR Praha**, dříve Krajského úřadu Jihomoravského kraje, ze dne 8. 6. 2010, č.j. JMK 888/2010, sp. zn. S-JMK 888/2010/OSV-Če **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna právnímu zástupci žalobce JUDr. Igoru Novotnému, advokátu AK Tišnov, Janáčkova 102 **se u r č u j e** částkou 600,- Kč, která bude uhrazena z účtu Krajského soudu v Brně do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 16. 6. 2010 byla Krajskému soudu v Brně doručena žaloba ze dne 16. 6. 2010, kterou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí původně žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje se sídlem v Brně ze dne 8. 6. 2010, č.j. JMK 888/2010, sp. zn. S-JMK 888/2010/OSV – Če, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Městského úřadu Tišnov, odboru sociálních věcí č.j. 18088/2009/TIS ze dne 30. 11. 2009, kterým žalobci nebyl přiznán příspěvek na péči podle ust. § 7 a § 118 zákona č. 108/2006 Sb.,

o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů a podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů.

V průběhu řízení došlo ve smyslu zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony podle čl. XIII, v přechodných ustanoveních bodu 10, k přenesení pravomoci rozhodovat mimo jiné v řízení o odvolání v oblastech dávek v pomoci hmotné nouzi na Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR. Soud proto ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), podle kterého je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, dále jednal na straně žalovaného s Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR.

Ve své žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho zdravotní stav pro účely přiznání příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Dále namítal, že mu nebylo umožněno zúčastnit se řízení a nebyl seznámen s posudkovým závěrem, kterým byl ohodnocen jeho zdravotní stav z hlediska přiznání příspěvku na péči. Žalovaným byl uznán nesoběstačný v osmi úkonech, ale vůbec nebyly zhodnoceny také sociální důvody, pro které žádá o umístění v domově pro seniory a je přesvědčen, že vůči jeho osobě správní orgány byly podjaté. Navrhl, aby soud posoudil umístění jeho osoby v zařízení sociální péče se zajištěním do stejného života nejméně za podmínek v odpovídajících pobytu v domově pro seniory v Předklášteří. Získaný příspěvek na péči by sloužil na úhradu pobytu v tomto zařízení. Z důvodu, že nemá dostatečné právní vzdělání, požádal o přidělení právního zástupce soudem, v tomto bylo žalobci vyhověno.

Žalovaný, tehdy ještě Krajský úřad Jihomoravského kraje Brno ve svém vyjádření ze dne 31. 1. 2011 považuje žalobu žalobce jako nedůvodnou, uvedl, že žalobce dne 30. 9. 2009 uplatnil žádost o příspěvek na péči u Městského úřadu, kterým bylo zahájeno příslušné správní řízení. 5. 10. 2009 bylo provedeno sociální šetření v přirozeném prostředí žalobce, při kterém bylo zhodnoceno, že žalobce potřebuje pomoc jiné osoby při 8 posuzovaných úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Následně správní orgán I. stupně požádal OSSZ Brno – venkov o posouzení stupně závislosti osoby podle ust. § 25 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů. Dne 24. 11. 2009 nebyl žalobce uznán osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce potřebuje pomoc pouze při 8 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Tento posudek byl podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým nebyl žalobci přiznán příspěvek na péči. Na základě podaného odvolání rozhodoval ve věci odvolací orgán, který napadeným rozhodnutím rozhodl tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí. S ohledem na změnu bydliště žalobce provedl odvolací orgán 8. 2. 2009 nové sociální šetření, při kterém byl navržen stupeň závislosti I. (lehká závislost), nicméně posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí na svém jednání dne 19. 3. 2010, na kterém byl znovu přezkoumán zdravotní stav žalobce, sociální šetření zhodnotila jako nadhodnocené, protože v doložené dokumentaci nalezla medicínský důvod

pro uznání pomoci pouze při pěti úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Žalobce tedy na základě ohodnocení PK MPSV ČR v Brně nebyl ohodnocen jako osoba závislá na pomoci jiné fyzické osoby, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12-ti úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

Odvolací orgán dal žalobci možnost uplatnit právo ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Žalobci byla zaslána kopie výsledků posouzení zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV ČR v Brně včetně hodnocení úkonu péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Písemné vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalobce převzal 26. 3. 2010. Svého práva využil písemným vyjádřením a doložením dvou lékařských zpráv MUDr. B. Ch. Není pravdivá skutečnost, že by žalobci bylo upřeno právo účasti na řízení nebo právo seznámit se s posudkovým závěrem. Žalobce se dokonce svého práva vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí vzdal.

Žalovaný dále uvedl, že uplatněnou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu není možné domáhat se umístění do zařízení sociální péče za podmínek pobytu v době pro seniory v Předklášteří. Předmětná otázka nespadá do kompetence správního soudnictví a navíc je již řešena v občansko právním řízení, kde však žalovaný není pasivně legitimován, neboť není ani nikdy nebyl poskytovatelem sociálních služeb žalobci. Žalovaný odmítá námitku o arogantnosti a podjatosti, neboť žalobce žádnou námitku podjatosti v průběhu správního řízení neuplatnil. Dle žalovaného žalobce napadá důvody napadeného rozhodnutí, tj. nesprávné bodové hodnocení jeho zdravotního poškození. Takové výroky neexistují, neboť nejsou součástí výrokové části ani výrokové části rozhodnutí městského úřadu a byly pouze uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný připomíná, že žalobou nelze napadnout samostatné odůvodnění rozhodnutí ani jednotlivé úkony správního řízení předcházející vydání správnímu rozhodnutí. Proto považuje žalobu za nedůvodnou.

Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a je povinen přezkoumávat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žalobce se se svou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť jeho zdravotní stav nebyl posouzen ve správním řízení na základě podané žádosti tak, že mu nebyl přiznán příspěvek na péči s odůvodněním, že žalobce nelze podle ust. § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12-ti úkonech o vlastní osobu a soběstačnosti posuzovaných podle ust. § 9 výše uvedeného zákona platného v době podané žádosti.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 8. 6. 2010, č.j. JMK 888/2010 rozhodl tak, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30. 11. 2009, č.j. 18088/2009/PIS pouze potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak zdůvodňuje, proč toto rozhodnutí je potvrzeno, tj. že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči tak, že nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12-ti úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Žalovaný odkázal na správní spis, kdy byla provedena šetření v místě bydliště žalobce, a to při podání žádosti o příspěvek na péči i na základě podaného odvolání.

Soud konstatuje, že žalovaný ve svém potvrzujícím rozhodnutí se odvolává na ust. § 90 odst. 5 správního řádu, dle něhož neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odst. 1 a 4 výše uvedeného ustanovení odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Soud z tohoto rozhodnutí zjistil, že žalovaný nerozhodl o odvolání žalobce, neboť pouze rozhodl o tom, že se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje, ale že se odvolání žalobce zamítá již nerozhodl. Sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí se námitkami žalobce stručným způsobem zabýval, ale z ust. § 90 správního řádu z roku 2004 jednoznačně uvádí, že odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí. (NSS judikoval pod značkou EJK 12/2008). V projednávaném případě odvolací orgán měl rozhodnout o odvolání žalobce ve věci. V jeho rozhodnutí však výrok o tom, jak posoudil toto odvolání chybí. Sice v odůvodnění uvádí, že toto odvolání nebylo důvodné a odkazuje na přezkoumání zdravotního stavu žalobce, ale ve výroku rozhodnutí prostě soud postrádá rozhodnutí o tom, jak odvolací správní orgán s odvoláním naložil.

V ustanovení § 68 zákona č. 500/2004 Sb. – správní řád, jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí. V odst. 1 je uvedeno, že rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. V odst. 2 je mj. uvedeno, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků. V odst. 3 je stanoveno, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroky rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podmínky stanovené ve výroku mohou být blíže vysvětleny v odůvodnění, vždy však odůvodnění musí korespondovat výroku, nesmí ho přesahovat a v podstatě tak v důvodech stanovovat podmínky další. V přezkoumávané věci tomu tak není.

Soud předesílá, že smyslem zákona č. 108/2006 Sb., je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zjištění potřebné pomoci. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 citovaného zákona. Podle § 9 odst. 1 uvedeného zákona se při posuzování péče o vlastní osobu pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost

zvládat úkony taxativně vyjmenované pod písm. a) až r) téhož ustanovení (platné k datu napadeného rozhodnutí). Podle odst. 2 téhož ustanovení se při posuzování soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat zde taxativně vyjmenované úkony pod písm. a) až r) mezi něž patří především komunikace slovní, písemná či neverbální, orientace vůči jiným fyzickým osobám atd.

V projednávané věci byla provedena jednak sociální šetření a dále šetření lékařské posudkové služby včetně posouzení posudkovou komisí MPSV a každé z těchto šetření se liší v celkovém zhodnocení počtu bodů, tj. při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti. Také výsledek toho hodnocení měl jiný dopad na žadatele, tj. v první stupni nebyl shledán vůbec závislým, teprve na základě podání odvolání byl hodnocen závislostí I. stupně, která však posudkovou komisí MPSV ČR v Brně nebyla jako závislost posouzena. Soud zde postrádá zdůvodnění, proč posudková komise k takovému závěru, že žalobce není závislý dospěla, když žalobce ve svém odvolání popisuje úkony, které sám nezvládá. Z šetření správního spisu vyplývá, že žalobce byl umístěn v domově pro seniory a takové úkony jako je vaření, stlání lůžka, uklízení apod. bylo posuzováno jako že je zvládá, ale jak sám žalobce uvádí, všechny tyto úkony tam vykonávali pracovníci. Soud je toho názoru, že žalobce měl být posouzen tak, jestli skutečně tyto úkony zvládne sám nebo s pomocí nebo nezvládne vůbec a ne proto, že za něho celou řadu úkonů provádí zaměstnanci tohoto zařízení. Je nutno jej posoudit ve výsledku tak, zda je žalobce těchto úkonů schopen. Žalobce to ostatně ve svém odvolání ze dne 23. 12. 2009 jednoznačně popisuje.

Ze všech těchto důvodů považuje Krajský soud v Brně posudky týkající se zdravotního stavu žalobce za nepřesvědčivé a neúplné a též rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Navíc, trpí takovou vadou, která zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a i nezákonnost. Proto krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude třeba, aby žalovaný vyžádal od posudkové komise doplňující posudek a v něm komise žalobce osobně přešetří a znovu zhodnotí jeho schopnost zvládat úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Dále posudková komise, setrvá-li na svém posudkovém závěru dosud provedeném, podrobně se vyjádří k tomu, proč úkony, které byly zjištěny sociálními pracovníky byly tak rozdílné. Bylo by vhodné vyžádat zdravotní dokumentaci praktického lékaře. Odlišnosti necht' náležitě zdůvodní, aby mohly být zdůvodněny i v novém rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, aby v novém rozhodnutí bylo také žalovaným rozhodnuto o odvolání žalobce.

Tímto právním názorem krajského soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 4, 5 s.ř.s.).

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávané věci byl žalobci ustanoven zástupce z řad advokátů, proto odměna právnímu zástupci žalobce JUDr. Igoru Novotnému, advokátu AK Tišnov, Janáčkova 102 se určuje částkou 600,- Kč a bude uhrazena z účtu Krajského soudu v Brně do jednoho měsíce od právní moci rozsudku (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. března 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová